

Nedeľa 10. týždňa v Cezročnom období (cyklus B)

Rozjímanie na nedeľu 10.
týždňa v Cezročnom období
(cyklus B). Navrhované témy
sú: hriech nás vzdáľuje od Boha
a od seba navzájom; lacné
ponuky šťastia; neodpuštitelný
hriech.

09.06.2024

PO OKLAMANÍ hadom si Adam a Eva
uvedomili, že sú nahí. Hneď ako
zistili, že sa blíži Boh, skryli sa pred

jeho prítomnosťou. Pán potom zavolať „Adama a povedal mu: *Kde si? On odpovedal: Počul som tvoj hlas v záhrade, nuž bál som sa, lebo som nahý, a preto som sa skryl. Vravel mu: Kto ťa upozornil, že si nahý?! Jedol si azda zo stromu, z ktorého som ti jesť zakázal?! Adam odpovedal: Žena, ktorú si mi dal na pomoc, tá mi dala zo stromu a ja som jedol*“ (Gn 3, 9-12). Zmena v Adamovom postoji je zarážajúca. Krátko predtým, keď po prvý raz uvidel Evu, zvolal: „Toto je teraz kosť z mojich kostí a mäso z môjho mäsa“ (Gn 2, 23). Teraz však dáva najavo, že s ňou nemá nič spoločné. Už nie je „mäsom z môjho tela“, ale zdá sa, že je Božím vnucovaním: „Žena, ktorú si mi dal, aby mi bola spoločníčkou“. Zároveň nepreberá zodpovednosť za svoju neposlušnosť, ale naopak, vinu za svoju chybu prenáša na Evu: „Ona mi dala zo stromu a ja som jedol“.

Prvým dôsledkom hriechu je otroctvo: ten, kto hreší, „sa stal otrokom toho, pre čo sa rozhodol, a rozhodol sa pre to najhoršie, pre neprítomnosť Boha“^[1]. Z toho vyplýva, že hriech má za následok rozkol s Pánom a s ľuďmi okolo nás. Práve to sa stalo Adamovi. Hriech skončil jeho vzdialením sa od tých, ktorých najviac miloval. Bojí sa Boha, a tak sa skrýva pred jeho prítomnosťou; s podozrením hľadá na Evu, a tak ju obviňuje a dištancuje sa od nej. Hriechom sa každý z nás vzdáva od šťastia, pre ktoré bol stvorený, a narúša sa naša harmónia s Bohom, so sebou samým a s ľuďmi, na ktorých nám najviac záleží.

Svätý Josemaría považoval hriech za najhoršie zlo, ktorého sa treba „báť“ a „vyhýbať sa mu s Božou pomocou“^[2], pretože nás vzdáva od šťastia, ktoré pochádza zo vzťahu s naším Pánom a s druhými ľuďmi. „Mali by sme tiež veľmi silno a

úprimne — rozumom i srdcom —
pociťovať hrôzu zo smrteľného
hriechu. No zároveň by však mal byť
v našej duši hlboko zakorenený
odpor k akémukoľvek ľahkému
hriechu, k akýmkoľvek
kompromisom, ktoré nás síce
nezbavujú Božej milosti, no oslabujú
cesty, ktorými k nám prichádza“^[3].

ĎALŠÍM dôsledkom otroctva hriechu
je, že nás vedie k tomu, aby sme
všetky svoje očakávania vkladali do
pozemskej reality. Tak môžeme
nadobudnúť presvedčenie, že šťastie
spočíva výlučne vo vlastní
bohatstva, hromadení pôžitkov a
prežívaní intenzívnych zážitkov. A
hoci je pravda, že toto všetko môže
priniesť relatívny blahobyt, naše
srdce to neuspokojí. „Ak skutočne
necháte vyvstať najhlbšie túžby
svojho srdca, uvedomíte si, že vo

vašom vnútri je neuhasiteľná túžba po šťastí, a to vám umožní odmaskovať a odmietnuť mnohé *lacné* ponuky, ktoré nájdete okolo seba. Keď sebecky hľadáme úspech, potešenie, vlastnenie a robíme si z nich modly, môžeme zažiť aj chvíle opojenia, falošný pocit uspokojenia, ale nakoniec sa stávame otrokmi, nikdy nie sme spokojní a cítime potrebu hľadať stále viac a viac“^[4].

Všetko, čo vyšlo z Božích rúk, je dobré. Preto kresťanský život nie je o odmietaní týchto skutočností. Ježiš sa v skutočnosti tešil z dobrých chvíľ so svojimi učeníkmi pri jedle (porov. Lk 10, 38-41) a vedel, že víno je nevyhnutné na oživenie niektorých spoločenských stretnutí (porov. Jn 2, 1-12). Zlo nie je v samotnom jedle alebo v pôžitku, ale v našom vzťahu k nemu. Totiž keď tieto dobrá absolutizujeme a žijeme ich s vylúčením dôležitejších rozmerov nášho života: nášho vzťahu s Bohom,

lásky k manželskému partnerovi, našich priateľstiev, našej práce a tak ďalej. Potom možno môžeme veriť, že bohatstvo alebo pôžitok môžu nahradiť šťastie, ktoré nenachádzame v najdôležitejších aspektoch našej existencie.

„Boh chce, aby sme boli stále šťastní. Pozná nás a miluje nás. Ak dovolíme, aby Kristova láska zmenila naše srdcia, potom môžeme zmeniť svet. To je tajomstvo skutočného šťastia“^[5]. Pán nás pozýva, aby sme svoj pohľad nesmerovali ani tak k tomu, čo je bezprostredné a zároveň zbytočné, ale k tomu, čo nás hlboko uspokojuje: k istote vedomia, že sme ním bezpodmienečne milovaní. „Ak nehľadíme na to, čo je viditeľné,“ píše svätý Pavol v druhom čítaní, „ale na to, čo je neviditeľné; lebo viditeľné je do času, ale neviditeľné je naveky“ (2 Kor 4, 18). Kristus nám ukazuje, že je možné nenechať sa opantať týmito viditeľnými vecami. On nám môže

pomôcť vidieť v týchto
skutočnostiach neviditeľné, čo sa
môže stať aj príležitosťou myslieť na
druhých a vzdávať Bohu slávu.

POČAS svojho pôsobenia na zemi
prejavoval Ježiš milosrdenstvo
všetkým ľuďom. Neváhal odpustiť
hriechy všetkým, ktorí k nemu prišli
s vedomím svojej slabosti. Aj keď o
odpustenie výslovne nežiadali,
Kristus vedel v ich srdciach vyčítať
lútosť nad hriechmi a túžbu zmeniť
svoj život. Týmto spôsobom Boh
ukázal, že vlastné chyby už nie sú
prekážkou v kontakte s ním: môžu
byť príležitosťou na oživenie viery, ak
si ich človek pokorne prizná a
dôveruje Božiemu milosrdenstvu.
Dnes, vždy keď pristúpime k sviatosti
spovede, Ježiš očisťuje našu dušu a
dáva nám milosť začať odznova.

Je však jeden hriech, o ktorom Pán povedal, že sa nedá odpustiť: „Veru, hovorím vám: Ľuďom sa odpustia všetky hriechy i rúhania, ktorými by sa rúhali. Kto by sa však rúhal Duchu Svätému, tomu sa neodpúšťa naveky, ale je vinný večným hriechom“ (Mk 3, 28-29). Do tohto postoja upadli niektorí zákonníci. Keďže Ježišove dobré skutky pripisovali diablove, otvorene odmietali ním ponúkané spasenie. Preto tento hriech nebude odpustený: nie preto, že by Boh nemohol odpustiť všetky hriechy, ale preto, že títo ľudia vo svojej tvrdohlavosti odmietli a pohrdli milosťou Ducha Svätého. Istým spôsobom odmietli prijať Božiu milosť a nárokovali si „domnelé právo zotrvať v zle“^[6].

S takýmto postojom sa možno stretnúť aj pri uvažovaní o našich hriechoch. Po mnohých rokoch snahy byť svätými máme možno dojem, že ideme skôr dozadu ako

dopredu. Napriek našim dobrým túžbam cítime, že naše sily ochabujú, a veríme, že príde čas, keď sa Boh unaví udeliť nám svoje odpustenie. Práve o tom je zúfalstvo: vzdávame sa, pretože si myslíme, že sme vyčerpali Božie milosrdenstvo. Ale Pánova láska nezávisí od toho, či sme si ju zaslúžili alebo nie: jeho túžba pritiahnuť nás k sebe sa nezmenšuje; jeho bezodplatná láska nepozná hranice. „Toto je nezničiteľné srdce našej nádeje, horiace jadro, ktoré udržiava našu existenciu: nad našimi vlastnosťami a nedostatkami, silnejšie ako rany a zlyhania minulosti, ako obavy a strach z budúcnosti, sa skrýva táto pravda: sme milované deti“^[7]. Panna Mária, naša nádej, prináša každému z nás bezpodmienečnú lásku, ktorú má k nám jej syn Ježiš.

[1] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 37.

[2] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 386.

[3] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 243.

[4] František, *Posolstvo*, 21-I-2014.

[5] Benedikt XVI, *Prejav*, 24-III-2012.

[6] Svätý Ján Pavol II, *Dominum et Vivificantem*, bod 46.

[7] František, *Homília*, 24-XII-2020.

.....